ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 22 ΜΑΡΤΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Για μια ακόμη φορά το Δικαστήριο βρίσκεται στην προκειμένη περίπτωση αντιμέτωπο με τις συνέπειες που είχε η προσχώρηση κατά το 1973 τριών νέων κρατών μελών για τους υπαλλήλους των οργάνων των Κοινοτήτων. Φαίνεται ότι, ακόμη και μετά από τόσο καιρό από το γεγονός αυτό, που αποτέλεσε αφορμή για τη θέσπιση του κανονισμού 2530/72 του Συμβουλίου, της 4ης Δεκεμβρίου 1972 (PB L 272, 1972, σ. 1), για τη θέσπιση ειδικών και προσωρινών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων λόγω της προσχωρήσεως νέων κρατών μελών, καθώς και με την οριστική αποχώρηση από την υπηρεσία υπαλλήλων των εν λόγω Κοινοτήτων, τα ληφθέντα μέτρα δεν ήταν από ανθρωπιστική άποψη απόλυτα ικανοποιητικά. Για το λόγο αυτό η απόφαση που θα εκδώσετε στην υπό κρίση υπόθεση μπορεί να είναι σημαντική για τη διαμόρφωση ανάλογων μέτρων, τα οποία μπορούμε να αναμένουμε με την προσχώρηση της Ισπανίας και της Πορτογαλίας.

1. Τα σημαντικότερα πραγματικά περιστατικά

Ο προσφεύγων, ο οποίος γεννήθηκε το 1926, ανέλαβε υπηρεσία στην Επιτροπή το 1959. Η τελευταία θέση που κατείχε ήταν του κύριου υπαλλήλου διοίκησης (βαθμός Α 4) στην ομάδα των εκπροσώπων τύπου του οργάνου αυτού. Το 1967 υπέστη έμφραγμα.

Η βεβαίωση του θεράποντος ιατρού που περιέχει η δικογραφία ως αποδεικτικό στοιχείο τόνιζε επ' ευκαιρία του περιστατικού αυτού την ανάγκη τήρησης ρυθμού εργασίας που να μην υπερβαίνει τις συνήθεις ώρες υπηρεσίας. Αυτό προφανώς δεν τηρήθηκε στη συγκεκριμένη περίπτωση· εξάλλου, ούτε για την Επιτροπή, ούτε για τον προσφεύγοντα το περιστατικό αυτό αποτέλεσε λόγο για να κινηθεί η προβλεπόμενη από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης διαδικασία περί αναγνωρίσεως αναπηρίας. Επιπλέον, από τα στοιχεία προκύπτει ότι ο προσφεύγων ήταν καλός υπάλληλος, ώστε να κριθεί προακτέος στο βαθμό Α 3. Επ' αυτού, παραπέμπω στα αντίγραφα των επιστολών των von der Groeben (της 1ης Μαρτίου 1968) και Dahrendorf (της 24ης Φεβρουαρίου 1973) που περιέχει η δικογραφία. Πάντως, φαίνεται ότι η προαγωγή αυτή δεν ήταν δυνατή στην ομάδα των εκπροσώπων τύπου μετά την προσχώρηση των τριών νέων κρατών μελών, την 1η Ιανουαρίου 1973. Αυτός είναι και ο λόγος που προφανώς ώθησε τον προσφεύγοντα να ζητήσει με έγγραφό του της 23ης Φεβρουαρίου 1973 (παράρτημα Ι του υπομνήματος αντίκρουσης της Επιτροπής) την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 2530/72. Η Επιτροπή ικανοποίησε το αίτημα του προσφεύγοντος με έγγραφο της 29ης Μαΐου 1973 (παράρτημα ΙΙΙ του υπομνήματος αντίκρουσης της Επιτροπής). Ως ημερομηνία οριστικής αποχώρησης από την υπηρεσία ορίστηκε η 1η Ιουλίου 1973. Από την ημερομηνία αυτή, ο προσφεύγων υπήχθη στις προβλεπόμενες από τον προαναφερθέντα κανονισμό χρηματικής φύσης ευεργετικές διατάξεις. Σύμφωνα με τις εν λόγω διατάξεις, από 1ης Νοεμβρίου 1982 αντικατέστησε την καταβαλλόμενη αποζημίωση σύνταξη λόγω συμπλήρωσης συντάξιμου χρόνου.

Το 1980 ο προσφεύγων έπεσε και πάλι θύμα εμφράγματος, το οποίο τον κατέστησε τελείως ανίκανο προς εργασία και τον υποχρέωσε να τελεί υπό διαρκή ιατρική παρακολούθηση. Στις 27 Ιουλίου 1981,

1 — Μετάφραση από τα ολλανδικά.

ο προσφεύγων απέστειλε έγγραφο στην Επιτροπή (παράρτημα V του υπομνήματος αντίκρουσης της Επιτροπής), με το οποίο ζήτησε την εφαρμογή της διαδικασίας περί αναγνωρίσεως αναπηρίας, όπως προβλέπουν οι συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 78 και του άρθρου 13 του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων. Με έγγραφο της 7ης Σεπτεμβρίου 1981 (παράρτημα VI του υπομνήματος αντίκρουσης της Επιτροπής), η Επιτροπή, εξ ονόματος του διευθυντή προσωπικού της, απέρριψε τη σχετική αίτηση, υποστηρίζοντας ότι η υπηρεσιακή σχέση του προσφεύγοντος είχε λήξει οριστικά την 1η Ιουλίου 1973 και ότι, κατά συνέπεια, οι προαναφερθείσες διατάξεις δεν είχαν πλέον εφαρμογή στην περίπτωσή του. Ο προσφεύγων αμφισβήτησε την εν λόγω απόφαση, με έγγραφο της 21ης Μαΐου 1982 (παράρτημα VII), πράγμα που η Επιτροπή θεώρησε ως διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, την οποία ένσταση απέρριψε με έγγραφό της της 19ης Οκτωβρίου 1982 (παράρτημα VIII). Κατόπιν αυτού, ο προσφεύγων άσκησε στις 31 Ιανουαρίου 1983 την παρούσα προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου.

2.1. Η προσφυγή

Με την προσφυγή του, ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 19ης Οκτωβρίου 1982, η οποία περιήλθε στον προσφεύγοντα στις 21 Οκτωβρίου 1982 και με την οποία δεν του χορηγήθηκε σύνταξη αναπηρίας δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 53 και 78 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και των άρθρων 13 μέχρι 16 του παραρτήματος VIII.

2. α) ως κύριο αίτημα: να αναγνωριστεί στον προσφεύγοντα το δικαίωμα για σύνταξη αναπηρίας από 1ης Ιουλίου 1973 ή, επικουρικά, από 10ης Φεβρουαρίου 1980,

   β) επικουρικά: να υποχρεώσει την Επιτροπή να κινήσει, ως προς τον προσφεύγοντα, τη σχετική διαδικασία για να του αναγνωριστεί σύνταξη αναπηρίας από 1ης Ιουλίου 1973 ή, επικουρικά, από 10ης Φεβρουαρίου 1980, και

3. να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

2.2. Το παραδεκτό

Όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής, η Επιτροπή αντιτάσσει δύο λόγους.

Πρώτον, υποστηρίζει ότι το κύριο αίτημα του προσφεύγοντος να του αναγνωριστεί σύνταξη λόγω αναπηρίας είναι απαράδεκτο, διότι αυτό μόνη αρμόδια να το αποφασίσει, κατά την έννοια των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και του άρθρου 13 του παραρτήματός του VIII, είναι η επιτροπή αναπηρίας. Αυτό είναι αναμφισβήτητα ορθό, αλλά στην πράξη δεν αλλάζει τίποτα, δεδομένου ότι αυτός είναι ο σκοπός του επικουρικού αιτήματος του προσφεύγοντος. Η Επιτροπή θεωρεί ότι το σκέλος του επικουρικού αιτήματος που αφορά τη διαπίστωση της αναπηρίας αναδρομικά από 1ης Ιουλίου 1973, πρέπει να θεωρηθεί ως απαράδεκτο, εφόσον το εν λόγω αίτημα διατυπώθηκε μόλις με το δικόγραφο της προσφυγής. Αν και αυτό είναι αληθές, πάντως, επειδή η διοικητική ένσταση αφορούσε τη μη κίνηση της διαδικασίας περί αναγνωρίσεως αναπηρίας, φρονώ ότι το γεγονός ότι διευκρινίζονται στο δικόγραφο της προσφυγής τα διαχρονικά αποτελέσματα των δικαιωμάτων που απορρέουν από την επιδιωκόμενη αναγνώριση της αναπηρίας, δεν μπορεί αφεαυτό να έχει ως συνέπεια το απαράδεκτο του μέρους αυτού της προσφυγής.

Δεύτερον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι μόλις στις 21 Μαΐου 1982 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της απόφασης της Επιτροπής, της 7ης Σεπτεμβρίου 1981, για μη κίνηση της διαδικασίας περί αναγνωρίσεως αναπηρίας, δηλαδή μετά την προθεσμία των τριών μηνών που προβλέπει

το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Εντούτοις, απορρίπτω το επιχείρημα αυτό. Η Επιτροπή θεώρησε το έγγραφο του προσφεύγοντος, της 21ης Μαΐου 1981, ως διοικητική ένσταση κατά την έννοια της αντίστοιχης διάταξης του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και υπό την έννοια αυτή το θεώρησε παραδεκτό. Κατ' εμέ, αντίκειται στις αρχές της χρηστής διοίκησης να υποστηρίζεται ότι ένσταση πρώην υπαλλήλου, η οποία θεωρήθηκε στην αρχή απόλυτα παραδεκτή, κρίνεται ως απαράδεκτη σε μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας.

Συνοψίζοντας, θεωρώ ότι το επικουρικό αίτημα του προσφεύγοντος, όπως διατυπώνεται στην προσφυγή του στο σημείο 28, πρέπει να κριθεί παραδεκτό. Κατά τα λοιπά, αυτή η ίδια η Επιτροπή προτείνει την επί της ουσίας εξέταση της υπόθεσης, επειδή θεωρεί ότι η προσφυγή είναι απορριπτέα άνευ ετέρου.

3. Οι προβαλλόμενοι λόγοι

Οι λόγοι τους οποίους επικαλείται ο προσφεύγων δεν είναι τελείως σαφείς. Νομίζω ότι είμαι σε θέση να τους συνοψίσω με τον ακόλουθο τρόπο.

1. Σε αντίθεση με όσα της επιβάλλει η υποχρέωσή της για αρωγή (Fürsorgepflicht) έναντι των υπαλλήλων της, η Επιτροπή επέδειξε αμέλεια όσον αφορά την κίνηση διαδικασίας περί αναγνωρίσεως αναπηρίας μετά το πρώτο έμφραγμα που υπέστη ο προσφεύγων το 1967.

2. Το δεύτερο έμφραγμα που ο προσφεύγων υπέστη το 1980 συνδέεται με το πρώτο ενόσω ήταν ακόμα υπάλληλος και διατηρούσε υπηρεσιακό δεσμό με την υπηρεσία του.

3. Οι συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και των άρθρων 13 μέχρι 16 του παραρτήματος VIII έχουν σαφώς εφαρμογή στην περίπτωση του προσφεύγοντος, οι δε διατάξεις του κανονισμού 2530/72 δεν συνιστούν, σε σχέση με τις πρώτες, εμπόδιο για την εφαρμογή αυτή, επειδή η Επιτροπή φέρει ενδεχομένως τη σχετική υποχρέωση δυνάμει του καθήκοντός της για αρωγή.

3.1. Ο πρώτος λόγος

Δυνάμει του άρθρου 53 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, ο υπάλληλος ο οποίος συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 78 του κανονισμού και αφορούν τη διαρκή και ολική αναπηρία του συνταξιοδοτείται, αυτή του δε η συνταξιοδότηση συνιστά, σύμφωνα με το άρθρο 47, περίπτωση στ), του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, λόγω οριστικής αποχώρησης από την υπηρεσία. Το κείμενο του άρθρου 78 διευκρινίζει σαφώς ότι η αναγνώριση της αναπηρίας αποτελεί απόφαση που υπαγορεύουν κυρίως λόγοι συμφέροντος της υπηρεσίας. Κατά συνέπεια, δεν απαιτείται καν για το σκοπό αυτό αίτηση του υπαλλήλου. Λόγω της αναπηρίας του, ο υπάλληλος δεν είναι πλέον (απολύτως) σε θέση να ασκήσει τα καθήκοντά του με ικανοποιητικό τρόπο. Το προσωπικό συμφέρον του υπαλλήλου ικανοποιείται με τη συνταξιοδότησή του, η οποία συνδέεται με την αναγνώριση αναπηρίας. Έχοντας υπόψη τα παραπάνω, δεν μπορεί παρά να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή ενήργησε κατά τρόπο αντίθετο προς εκείνο που της επιβάλλει το καθήκον της για αρωγή έναντι των υπαλλήλων της, μη κινώντας τη διαδικασία περί αναγνωρίσεως αναπηρίας μετά το πρώτο έμφραγμα που υπέστη ο προσφεύγων το 1967. Σύμφωνα με την απόφαση που το Δικαστήριο εξέδωσε στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 33 και 75/79 (Jurispr. 1980, σ. 1677), η υποχρέωση αυτή συνεπάγεται ότι (σκέψη 22) όταν η αρμόδια αρχή αποφαίνεται συναφώς — όπως στην υπό κρίση υπόθεση, στην οποία αποφάσισε να μην κινήσει τη διαδικασία περί αναγνωρίσεως αναπηρίας — συνεκτιμά το σύνολο των στοιχείων που είναι ικανά να επηρεάσουν την απόφασή της.

Αυτό αφορά όχι μόνο το συμφέρον της υπηρεσίας, αλλ' επίσης και τα συμφέροντα του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου. Δεν έχει

αποδειχθεί ότι η κατά το χρονικό εκείνο διάστημα κίνησης της διαδικασίας περί αναγνωρίσεως αναπηρίας ήταν προς το συμφέρον του προσφεύγοντος, δεδομένου ότι η ιατρική βεβαίωση, η οποία έγινε δεκτή ως αποδεικτικό στοιχείο, δεν απαιτούσε τέτοια αναγνώριση, αλλά αποκλειστικά την τήρηση της συνήθους διάρκειας εργασίας. Επιπλέον, από την ιατρική βεβαίωση δεν είναι περαιτέρω δυνατό να συναχθεί ότι ο προσφεύγων κρίθηκε ότι υπέστη ολική ή μερική ανικανότητα. Επομένως, εγγίζει την υπερβολή το να υποστηρίζεται ότι η υποχρέωση αρωγής που φέρει ένα όργανο απαιτεί την κίνηση της διαδικασίας περί αναγνωρίσεως αναπηρίας κάθε φορά που λαμβάνουν χώρα ορισμένα ιατρικά περιστατικά. Κατ' εμέ, αυτό καθίσταται αναγκαίο μόνο αν συντρέχουν ορισμένες ειδικές περιστάσεις, όπως σχετική αίτηση του θεράποντος ιατρού ή του ίδιου του ασθενούς. Από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι ο προσφεύγων διαφωνούσε ως προς τη διατήρησή του στη διοικητική του θέση. Επιπλέον, προσθέτω επίσης εδώ ότι ο προσφεύγων κρίθηκε από τους ιεραρχικά προϊσταμένους του και, προφανώς, την ίδια γνώμη είχε και ο ίδιος, ως ικανός να ασκεί υψηλότερα καθήκοντα. Αυτό συμβιβάζεται πολύ δύσκολα με την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος, σύμφωνα με την οποία έπρεπε πράγματι να είχε κριθεί ολικά ή μερικά ανάπηρος.

3.2. Ο δεύτερος λόγος

Σε περίπτωση κατά την οποία υπάρχει αιτιώδης συνάφεια μεταξύ του δεύτερου και του πρώτου εμφράγματος, όπως υποστήριξε ο προσφεύγων σε απάντηση ερωτήσεων του Δικαστηρίου, θα μπορούσε να υποτεθεί ότι πρόκειται για επαγγελματική ασθένεια, οπότε χορηγείται βάσει του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης σύνταξη ίση προς το 70 % του τελευταίου βασικού μισθού. Πρώτον, με βάση την προαναφερθείσα ιατρική βεβαίωση δεν αποδεικνύεται ότι το πρώτο έμφραγμα του προσφεύγοντος μπορεί να θεωρηθεί ως επαγγελματική ασθένεια συνεπαγόμενη ολική αναπηρία κατά την έννοια του άρθρου 78. Στη συνέχεια, δεν αποδεικνύεται κατά αναμφισβήτητο τρόπο ότι το δεύτερο έμφραγμα ήταν αναπόφευκτη συνέπεια του πρώτου. Όχι μόνο το χρονικό διάστημα των δεκατεσσάρων ετών που μεσολάβησε δεν δημιουργεί αμφιβολίες επ' αυτού, αλλ' επιπλέον δεν υφίσταται η παραμικρή ιατρική απόδειξη επ' αυτού.

3.3. Ο τρίτος λόγος

Φρονώ ότι σημαντικότερος από τους δύο προηγηθέντες λόγους, οι οποίοι κατ' εμέ είναι ήδη απορριπτέοι από ουσιαστική άποψη, είναι ο λόγος, ο οποίος προβλήθηκε σχετικά με την ερμηνεία των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και του άρθρου 13 του παραρτήματος VIII και με τον οποίο ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 2530/72 δεν αποκλείει την εφαρμογή αυτών των διατάξεων. Από περισσότερο εμπεριστατωμένη εξέταση του λόγου αυτού ανακύπτουν δύο ερωτήματα που συνδέονται μεταξύ τους.

Πρώτον, έχει σημασία η σχέση μεταξύ του προαναφερθέντος κανονισμού και των άρθρων 35 και 47 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Οι πέντε προβλεπόμενες από το άρθρο 35 δυνατές υπηρεσιακές «καταστάσεις» αφορούν προφανώς υπάλληλο που διορίστηκε σε μόνιμη θέση κατά την έννοια του άρθρου 1 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Στην εν λόγω κατάσταση δεν μπορεί να τεθεί τέρμα παρά μόνο με τον τρόπο που προβλέπει το άρθρο 47. Από τη διατύπωση του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 2530/72 φαίνεται ότι η εν λόγω διάταξη εισήγαγε δύο δυνατότητες: διαθεσιμότητα του υπαλλήλου κατά την έννοια του άρθρου 41 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, μέτρο συνεπώς που συνεπάγεται σε σχέση με το άρθρο 35 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης τη διατήρηση της διοικητικής του κατάστασης, καθώς και οριστική αποχώρηση του υπαλλήλου κατά

την έννοια του άρθρου 47 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Γεγονός είναι ότι ο προσφεύγων ζήτησε την εφαρμογή του τελευταίου αυτού μέτρου και ότι η υπηρεσιακή του κατάσταση δεν είναι πλέον η κατά το άρθρο 35 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Εξακολουθεί πάντως να παραμένει «υπάλληλος» κατά την έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, καθώς και του εν λόγω κανονισμού, πράγμα που σημαίνει ότι δεν έχουν διαρρηχθεί όλες οι έννομες σχέσεις μεταξύ αυτού και του θεσμικού του οργάνου. Αυτό άλλωστε προκύπτει σαφώς από πολυάριθμες υποπαραγράφους των άρθρων 3 και 4 του κανονισμού. Το άρθρο 3 παράγραφος 7, εδάφιο 3, αναφέρει μάλιστα ρητά την περίπτωση της επανόδου στην ενεργό υπηρεσία.

Το *δεύτερο* ερώτημα συνίσταται στο ποιος είναι δυνατόν να κριθεί ανάπηρος κατά την έννοια των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και του άρθρου 13 του παραρτήματος VIII. Από τη διατύπωση της πρώτης από τις παραπάνω διατάξεις φαίνεται ότι στην πραγματικότητα δεν αποκλείεται η εφαρμογή του σε υπάλληλο που επικαλείται τον κανονισμό 2530/72. Ειδικότερα, το κριτήριο, σύμφωνα με το οποίο βρίσκεται (λόγω μόνιμης και ολικής αναπηρίας) «σε αδυναμία εκτελέσεως των καθηκόντων που αντιστοιχούν σε εργασία της σταδιοδρομίας του» δεν φαίνεται να αποτελεί εμπόδιο στην εφαρμογή της, ενόψει της ρητά προβλεπόμενης από τον κανονισμό δυνατότητας, επανόδου στην ενεργό υπηρεσία. Περαιτέρω, πουθενά στο κείμενο του άρθρου 78 δεν αναφέρεται ότι πρέπει να πρόκειται για υπάλληλο, η υπηρεσιακή κατάσταση του οποίου είναι μία από αυτές που απαριθμεί το άρθρο 35 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Αντιθέτως, το χωρίο του άρθρου 13 του παραρτήματος VIII που παραθέτει η Επιτροπή στο υπόμνημα αντίκρουσής της, ότι «για το λόγο αυτό υποχρεώνεται να αναστείλει την υπηρεσία του στην Κοινότητα», φαίνεται ότι συνιστά σαφώς εμπόδιο λόγω της διατυπώσεως της εν λόγω διάταξης για την αιτούμενη αναγνώριση της αναπηρίας του. Σε αντίθεση με όσα προβλέπει αυτό το ίδιο το άρθρο 78 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, η εν λόγω διάταξη υπογραμμίζει σαφώς ότι το πεδίο εφαρμογής της περιορίζεται στους κατά την έννοια του άρθρου 35 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης υπαλλήλων. Αν ήταν δυνατό να αποδειχθεί η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ του δεύτερου και του πρώτου εμφράγματος και αν δεν είχε μεσολαβήσει ένα τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα μεταξύ των δύο εμφραγμάτων, δεν θα ήταν ενδεχομένως εύλογο να συνάγονται τόσο αυστηρές συνέπειες από μια τυχαία φράση μιας διάταξης ενός παραρτήματος. Υπό τις εν προκειμένω περιστάσεις, θεωρώ πάντως ότι το αποτέλεσμα αυτό μπορεί να συναχθεί. Κατά τη γνώμη μου, όμως, θα ήταν ορθότερο ο κανονισμός να επιτρέπει παρέκκλιση από το άρθρο 78 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και από το άρθρο 13 του παραρτήματος VIII, όσον αφορά αναπηρία που οφείλεται σε επαγγελματική ασθένεια που επήλθε κατά την ενάσκηση των καθηκόντων.

4. Συμπέρασμα

Συνοψίζοντας, θεωρώ ότι εν προκειμένω η προσφυγή του προσφεύγοντος είναι απορριπτέα και ότι κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.